

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano

v upravništvu:

za celo leto 6 gld.,

za pol leta 3 gld.,

za četr leta 1 gld.

50 kr., na mesec

50 kr., pošiljatev

na dom velja me-

sečno 9 kr. več.

Po pošti velja

za celo leto 10 gld.,

za pol leta 5 gld.,

za četr leta 2 gld.

50 kr. in za jeden

mesec 85 kr.

Štev. 139.

V Ljubljani v četrtek, 14. avgusta 1884.

Tečaj I.

Slovenski „muezzini“.

II.

(Dalje in konec.)

Nepriustranski opazovalec, kateri je vestno sledil naši polemiki z našimi radikalnimi kolegi ter se utopil v čudne proizvode njihove dialektike, razumel bode sedaj, zakaj se tako dosledno v bran postavljamo krivim natakom teh političnih herezizarhov. Nasprotje naše ne izvira iz osebne mrznje — saj je večina naših protivnikov sestavljena iz takih oseb, da bi se resno misleč mož resno komaj mogel ukvarjati z njimi. Toda v načelih, ki jih skušajo razširjati med narodom, v nazorih, za katere delajo propagando z vsem svojim agitacijskim aparatom, vidimo pravo nevarnost za blagor našega naroda, in tedaj si štejemo v domovinsko dolžnost, pri vsaki priliki odločno pobijati nestvore njih razgrete domišljije. Dokler vztrajajo ti gospodje pri svojem herostratičnem delu, bode naše geslo njim nasproti: „*La guerre à l'outrance*, boj brez usmiljenja!“ „Slovanov“ sotrudnik r.— je s svojimi sramotnimi članki dosta jasno označil situacijo; dosta jasno je pokazal, v katero brezdnost da njegova stranka tera ubogi naš narod. Najvplivnejši možje notranjski dali so mu v predčerajšnji številki „Ljublj. Lista“ možat odgovor, kateri se je sigurno kaj neprijetno razlegal po uredniških prostorih našega radikalnega tednika. Toda ti famozni članki niso le izrodek posebnih spridenosti, za njimi stoji list, kateri jih je objavil na prvem mestu, stoji stranka, koja ima v tem listu svoje glasilo.

In baš, ker je dr. Zarnik postal vsaj nominalni vodja te zbegane stranke, ker se za njegovim imenom skrivajo in svoje burke uganjajo politični otročaji, podobni glasovitemu piscu „Slovanovih“ člankov, bodedo notranjske volilce neprestano in odločno svarili pred zopetno izvolitvijo bivšega njih deželnega poslanca.

Vender preveč je uže tega maloprijetnega razgovora in skorej se polasti naše duše neka naravna utrujenost, podobna oni, katera mori

potnika, ako mora po žarečem solnci prekorčiti dolgočasno pustino. S kakim veseljem bi se poprijeli drugega, zanimivejšega predmeta, ali zopet nam bide na uho hripavo vpitje fanatičnega „muezzina“, kateri z vzvišenega stališča „Slovanovega“ svoje vernike spodbuja s krepkim vsklicem: „Poštenjak Šuklje, dasi razmere dobro pozna, pa vender očita dr. Zarniku, da je v zbornici molčal!“ Prisiljeni smo tedaj, ozirati se tudi na to natolcevanje, in ker sami priznavate, da so nam razmere dobro znane, bodedo povedali golo resnico brez strahu in brez osebnih oziror, ne brigaje se za to, če vam bode resnica prijetna ali ne.

In resnica, gola resnica je to: Še zadnji večer, dan pred zatvorenjem deželnozbornskega zasedanja, je v finančnem odseku govoril in glasoval za predlog, 600 gld. voliti neobligatnemu pouku obeh deželnih jezikov, nikdo drugi nego dr. Vošnjak sam, kar nam morajo pritrditi vsi narodni poslanci, ki so prisostvovali posvetovanju tega odseka. S soglasnim sklepom finančnega odseka, kateri je obsegal odlične del narodnih zastopnikov, bila je stvar *de facto* uže rešena. Ko je takoj potem narodni klub se posvetoval o tej zadevi, niti resnega razgovora ni bilo o tem vprašanju, najmenj pa je dr. Vošnjak mogel pobijati nasvet, kojega je četrte ure prej še podpiral v odseku. Dr. Zarnika k zadnji klubovi seji pač ni bilo — tudi dokaz, da ni preveč natančno spolnoval svojih poslanskih dolžnostij — toda če se mu je sklep svojih kolegov v istini tako poguben zdel, če je v istini toliko veljave pripisoval temu samo po sebi jako nedolžnemu predlogu, bila je dolžnost njegova, objaviti svoj izstop iz kluba ter v javni seji z možato besedo ustavljati se preteči nevarnosti. On tega ni storil, zapustil je dvorano — in le izredna naivnost mora smatrati junaškim činom, kar bi se povsod drugod tolmačilo kot navadna strahopetnost. Še menj utemeljeno pak je, če se bivši notranjski poslanec izgovarja z notranjskimi mitnicami. Da se je namreč v deželnem zboru sprejela željno pričakovana postava o mitnicah na cesti v Rakek, katera

je te dni bila potrjena od Nj. veličanstva, za to dr. Zarnik nima najmanjše zasluge, to treba v prvi vrsti pripisovati upravnemu odseku in njegovemu poročevalcu, potem pa krepki podpori gosp. deželnega predsednika, kateri je sam posegel v debato ter s toplimi besedami priporočal odsekov nasvet.

Da je temu tako, priznaval je dr. Zarnik sam v oni famozni izjavi, s kojo je svojim volilcem prijavil svoj izstop iz deželnega zbora. Sam je dejal, da je bil „osamljen“ med svojimi kolegi — in če se danes vrne v deželnozbornsko sobano, baje število njegovih privrženec v krogu deželnih zastopnikov ne bode posebno narastlo. Deželnozbornska večina sigurno nima nobenega, ne notranjega ne nvanjega povoda, spremeniti svojo taktiko. Kaj bode potem početi dr. Zarniku v takih razmerah? Ali ne bode pristopil narodnemu klubu ter disciplino rušil, katere smo v sedanjem položaji bolj potrebni nego kedaj, ali pa se bode podvrgel klubovim ukrepom ter tako sam priznal, da je bil lanski njegov korak neutemeljen in nepremišljen. *Tertium non datur*, kajti, da bi se ponavljala lanska burka, da bi dr. Zarnik zopet odložil svoj mandat, kakor hitro se ne vjema s kakim sklepom svojih kolegov, ter zopet z novo volitvijo izdatne troške navalil svojim ubogim volilcem le zaradi tega, da se znova pobeli njegova precej zatemnela popularnost, to je tako nemogoče, da si niti misliti ne moremo takega brezvspešnega in neosnovanega stopanja.

In ker smo dobro premislili ves položaj, ker poznamo narodno mnenje na Notranjskem, katero se je baš te dni tako sijajno razodelo v možati izjavi notranjskih rodoljubov proti „Slovanovemu“ sotrudniku r.—u, pričakujemo po vsem mirno volilni dan in rabsodbo njegovo. Napenjajte se, ubogi muezzini pojemljajočega radikalizma, kričajte na vse grlo staro vašo pesen, da je Zarnikova izvolitev „načelno vprašanje“, narod vas ne bode poslušal in malo vernikov bodede privabili v izpraznjena svoja svetišča!

Listek.

Carigrad.

(Zlatorodov.)

(Konec.)

11.

Zakladnica.

Malo dalje od knjižnice se je vzdigalo poslopjice državnega zaklada. Bilo je od porcelana in vse leskeče; v njem se je varovalo neizmerno bogastvo, obstoječe večidel iz orožja, ki je bilo ali vzeto, ali sultanom darovano, ali pa kakemu sultanu v spomin oporočeno. Muhamed II. sam, ki se je štel, ter tudi bil, med vrle lepissime, je zapustil svoj zlati tintnik posut z dijamanti. Dober del tega blaga, prelit v zlato in denarje, je prešel zdaj v prazne državne blagajne. Ko je imela država še svoje srečne čase, bliskal se je ta paviljon

damaščanskih sabelj, katerih ročaji so bili kakor velik vozal biserjev in dragih kamenov; bliskal se je velikanskih samokresov, katerih držaji so bili posuti vsak z dve sto dijamanti; bliskal se je bodal, ki so bila toliko vredna, kakor ves letni dohodek ene cele azijske pokrajine; bliskal se je kijev, buzdovanov, narejenih od suhega srebra ali jekla, ki so imeli glavo iz enega kosa oploščene in pozlačene kristala; in ti kiji so bili pomešani: s perjanicami, ki so bile polne dragega kame-ničja, s čašami od ahata, v katerih se je pri cesarskih pojedinah penilo ognjoiskro ogersko vino; s kupami, ki so bile izdolbljene le iz enega kosa dragega kamena, in katere so prešle v palače perzijskih in timorskih kraljev; z ovraticami, ki so bile okrašene z dijamanti, velikimi kakor orehi karamanski; z bisernimi pasovi; s sedli, bogato z zlatom obloženimi; s preprogami, dragega kamenja se leskečimi — tako da je bila vsa dvorana kakor v solnčnem lesku in ognjenem plamenu, ki je za-bleščeval oko in pamet.

12.

Tičnica.

Blizu zakladišča še stoji, sredi osamljene vrta, ona razupita tičja gajba, v katero so zapirali cesarjeviče po krvi, in to počenshi od Muhameda IV., to je, one cesarjeviče, katerih so se bali sultani, in kjer so prebivali, v grobu živi, dokler jih ali janičarsko vpitje ni poklicalo na prestol, ali pa jih rabelj zadržal. To poslopjice je podobno tempeljčku, je debelih zidov, brez oken, od zgoraj razsvetljevano, zaprto z železnimi vrati, — na katera se je zavaljal velik kamen. Tu je bil zaprt Abdul-Aziz tisto malo dni, kar jih je preteklo med njegovim padom s prestola in med njegovo smrtjo. Ti zidovi so videli strašni pogin osmanskega Kaligule, Ibrahima; njegova slika je prva, ki se pred tujcem vzdiga na pragu tega pokopališča živih.

Vojni age so ga bili vrgli s prestola in nesrečnika vlekli v ječo. Tu je bil zaprt z dvema milkama. Ko se izdivja, se naposled

Anarhist.

Zakoni izrekli so zopet ostro, a pravično sodbo: Herman Stellmacher kriv je umora in ropa pri menjalci Eisertu na Dunaji dne 10. januarja 1884; posekal in pobil je s sekuro štiri osebe, očeta, dva mala otroka in njiju odgojiteljico; zatoženec kriv je umora in oropanja tajnega policista Blöcha na Dunaji, dne 25. januarja 1884 in zatoženec je kriv poskušane umora nad nekim delavcem v ravno isti dan, kateri delavec je hotel ujeti zločinca — za to naj se izvrši na obsojenci smrt na vešalih. In v dan 8. t. m. sklenil je Herman Stellmacher med zidovi dunajske deželne sodnije življenje svoje na vešalih. Nečemo na tem mestu poročati zopet vse podrobnosti krvavih dejanj, katerim je bil činitelj provzročitelj anarhist Stellmacher, — groza nas je spomina, kajti svoje roke kopal je hladnokrvno, s po polnem mirno dušo v krvi nedolžnih otrok, zatajil je vse čute človeške.

Mehko človeško srce prešinja sočutje in pomilovanje, kader vidi izginiti jednega člana iz državljanske družine na tak način, in vajeni smo tedaj vprašati, če bi se mu vendar ne mogla izkazati milost, da so zakoni vendar morda preostri. Toda za take zločine ne more odjenjati zakonik, ne more izreči milosti, naj bi bil sestavljen na še tako človekoljubni podlagi. Zgodovina pripoveda nam grozne čine razjarjenih, surovih divjakov, čine, kateri obujajo v nas vse zaničevanje, vendar nam zgodovina o razjarjenih teh divjakih tudi poroča, da jih je pogled nedolžnih otrok ganil, tresle so se jim roke, odložili so morilno orožje in rešili nedolžno bitje. Anarhistični zarotniki ne poznajo tega vsmiljenja.

Če se nam vendar srce v pomilovanju topi, ko vidimo izvrševati ostro tako obsodbo, zgoditi se pač more le zaradi tega, ker moramo globoko obžalovati, da človek more tako zatreti v srce mu položene blage čute, da more vse darove tako potepati z nogami, darove božje, s katerimi naj bi bil deloval v prid svojih sodrugov, da je odvrigel od sebe vse človeške lastnosti in si odel po polnem živinsko nprav.

Stellmacher bil je anarhist in izvrševal je vse te zločine kot reprezentant anarhistov, onih ljudi, katerim so vsa sredstva dobra, s katerimi se morejo doseči njih nameni. In kaj hoté? Rešiti hočejo stoletja staro socialno vprašanje, oni hote imeti „prostost, enakost!“ Vprašanje hoté rešiti, s katerim so se bavili najgenijalnejši možje vse svoje življenje, ti ljudje pa hote z nožem in dinamitom rešiti to vprašanje. Jednakopravnost hoté v družbi človeški!

Nevedni, zaslepljeni črevljarski pomagač hoče z dinamitom primorati družbo človeško, da bi ga pripoznala v vsem jednakega gospodarju, da bi z njim delil kruh in vodo. Sta-

umiri. „To mi je bilo,“ je dejal, „zapičano na čelu; to je bila volja božja.“ Od vsega velikanskega cesarstva, od ženskadi, med katero je devet let užival sladnosti, ostali sta mu le dve sužnici pa koran. Vender je mislil, da je varen življenja, pa je živel mirno, ter celó upal, da prijatelji njegovi, prispevši iz krčem in vojaren, mu bodo izpremenili usodo. Siro-mak je bil pozabil koranovega uka: „Kadar imate dva kalifa, umorite enega.“ Mufti se domisli tega reka, ko so ga bili o tem povprašali age in vezirji. Zadnji dan svojega življenja sedi cesar v kotu svojega groba ter čita koran svojima sužnicama, s prekrižanimi rokami pred njim stoječima. Oblečen je bil v črn kaftan, ponošen in zamrsan šal okolu pasa, pokrit pa je bil z rudečo volneno kapo. Žarek blede svetlobe, ki je padal od stropa, osvetljeval mu je veli, iztrošeni, voščeni toda mirni obraz. Nenadoma zasliši molko stopanje ter skoči po konci: vrata so bila odprta, na pragu pa stoji kup usodnih podob. Razume, dvigne oči proti k omreženemu oknu, pa zagleda brezčutne obraze muftijev, ag, vezirjev, s katerih je bral svojo obsodbo. Strah ga

novski razložek bil je vedno in ostal bode in to spoznavajo zdaj uže tudi zapeljani delavci, z gnusom odvrtaajo se od teh krvolokov; res da je še nekaj fanatikov, kateri hoté opravičevati morilno anarhistično tolpo, a oni delavci, kateri hoté le v istini preustrojbo družinskih razmer, podajejo si v pošteno delovanje roke in ne hoté se družiti z onimi ljudmi, kateri v tihi noči zavrato napadajo speče državljane, jih pobijajo in oropajo. Na-dejemo se, da malo številce teh izrodov človeške družbe ne bode postalo več družba, da bodo delavci spoznali, da zboljšanju njih stanja nič bolj ne nasprotuje nego anarhistično rovanje in zmote, katere le ovirajo mirni razvoj socialnega vprašanja ter odvrtaajo možje, katerim je blagor delavskega stanu na srci. Nož, bodalo, dinamit — zločini ne mogó rešiti važnega socialnega vprašanja, to rešiti je možno samo v mirnem sporazumu.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Konec.)

IX. Namesto državno-železniškega sveta, kateri se je sestavil na podlagi ukaza z dne 26. februarja 1882, drž. zak. št. 25, a se zdaj razpustil, stopi po § 5 gori omenjene organizacije državno-železnišk svet, kateri ima izre-kati svoje mnenje o gospodarstvenih vprašanjih pri železniškem prometu; ta državno-železniški svet sestoji iz predsednika in 50 članov, katere imenuje trgovski minister. Iz med teh jih imenuje 24 po nasvetu trgovskih in obrtnih zbornic, in zbornica v Ljubljani ima z zbornico v Gorici vkup jednega predlagati ter ob jednem naznaniti namestnika. Predlagati se morejo samo pravi zbornični člani. Zbornični tajnik naznanja dopis na trgovsko in obrtno zbornico v Gorici, na kateri dopis pa še ni došel odgovor ter meni, naj bi se koj vršila volitev, ker se je nadejati, da goriška zbornica vzprejme predlog in se ta navšvót mora izvršiti uže do 25. julija.

Zbornica se soglašá s tem predlogom. Na predlog gospoda zborničnega predsednika se predlaga pravi član zborničen g. Karol Luckmann, ravnatelj kranjske obrtne družbe, članom in sklene se, da se oni član, katerega imenuje goriška zbornica, predlaga namestnikom.

X. Gosp. Vaso Petričič opozarja, da c. kr. deželna blagajnica ne vzprejema pokvarjenega, obrezanega, prevrtanega in zelo obrabljenega denarja, kar provzroča trgovcem ne malo škodo, ker morajo od kupovalcev vzprejemati tudi poškodovan denar, če hočejo kaj prodati. On stavi torej predlog: Zbornica naj dela na to, da bode c. kr. deželna blagajnica vzprejemala poškodovane desetice in dvajsetice ter da se le potem odstranijo iz prometa.

Gospod zbornični predsednik Josip Kušar omenja, da se je zbornica zaradi tega

spreleti, pa začne milo prositi: „Vsmilite se me! Vsmilite se sultana! Darujte mu življenje, pustite mu ga! Ako je kdo med vami, ki je jel moj kruh, prosim ga, pomagaj mi, v imeni božjem! Ti muftij, Abd-ul-Rahim, glej, kaj misliš storiti! O kako so ljudje slepi in grozovitni! Zdaj ti povem: Jusuf paša mi je svetoval, naj te dam usmrtiti kot izdajalca, jaz pa nisem hotel, in zdaj me želiš ti pogubiti. Beri koran, kakor jaz, beri besedo božjo, ki obsoja nehvaležnost in krivičnost. Pusti mi življenje, Abd-ul-Rahim, življenje, življenje!“ — Kruti rabelj se je tresel ter pogledal gori k gospódi. Toda suh glas, ki je prišel izmed onih kakor kipov nepremakljivih obrazov, odgovori: „Kara-Alij, zvrši!“ Rabelj zgrabi Ibrahima za rame. Ibrahim zarjave ter zbeži v kot, ter se skrjuje za svoji dve sužnici. Na to priskoči Kara-Alij in čavši, vržejo na tla ženske, ter prevladajo sultana: sliši se kletev, ropot palega telesa, grozan krik, ki preide v molkli hropot, na to vse vtihne. Svilená vrvice je v večnost odpravila devetnajstega sultana Osmanove vladajoče hiše, nevsmiljenega gospodarja.

uže obrnila na visoko c. kr. finančno ministerstvo, in ker dohajajo jednake prošnje, se bode, če se ta prošnja ne usliši, zopet obrnila na visoko c. kr. finančno ministerstvo.

Zbornica vzame to izjavo z zadovoljstvom v znanje.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Včeraj volila so mesta in trgi na Koroškem svoje zastopnike v deželni zbor. Izvoljeni so samo nemško-liberalni kandidati. Slovenci kandidat v Velikovcu, finančni svetnik Adamič, propal je proti dr. Luginu. — Pogoste povodnji, ki so v poslednjih letih opustošile Koroško, napotile so vlado, sezvati enketo, ki se je bavila z vprašanjem, kako bi se dalo tej nezgodi v okom priti. Veščaki izjavili so, da je povodnji provzročilo v veliki meri nespametno gozdno gospodarstvo. Razen urejenja rek bavil se bode torej prihodnji deželni zbor tudi z revizijo obstoječih gozdno-redarstvenih propisov. Število političnih gozdnih organov bode se na Koroškem znatno povišalo. Za Celovec imenoval se bode deželni gozdni nadzornik, v katerega kompetenco bode spadala cela Koroška. Razen tega imenovali se bodo trije gozdni komisarji, in sicer v Celovcu, Beljaku in Velikovcu. Sploh se bode gledalo na to, da se gozdarstvo goji na način, kakor to zahtevajo krajevni odnošaji.

Jeden zmernih članov nemško-liberalne opozicije, poslanec Wolfrum, polagal je predvčerajšnjem svojim volilem račun o svojem delovanju. Poslanec Wolfrum izjavil se je tim povodom odločno proti abstinenčiji nemško-liberalne stranke, ker bi to bil pogubonosen korak. Vidno je iz tega, da se med českimi nahajajo še možje, katerim ni slepa strast še zamorila politično premišljenost.

Hrvatski ban potuje po gorenji Vojaški Krajini. Prebivalstvo sprejema bana povsod z največjo slovesnostjo, in ni dvojiti, da bode vsled tega potovanja Starčevićjancem začelo zmanjkavati tal za njihovo politiko. Opozicijska lista „Svoboda“ in „Pozor“ niti ne omenjata banovega potovanja boječ se, da bi bralci vendar le utegnili spregledati plitvost radikalnega katekizma.

Tuje dežele.

Razni listi poročajo, da bode sestanku našega in nemškega cesarja v Ischlu v kratkem sledil sestanek kneza Bismarcka in grofa Kalnokya. Ker Bismarck letos ne pride v Gastein, obiskal ga bode grof Kalnoky v Varzinu. Da bode ta shod velikega političnega pomena, je pač jasno, no o katerih zadevah bodeta razpravljala vplivna državnika, o tem ni znano nič pozitivnega.

„Pol. Corr.“ piše se iz Petrograda, da se delajo velike priprave za potovanje ruskega

13.

Druga poslopja.

Razen zdajka opisanih gradičičev je bilo semtertjã raztresenih po vrtih in gajih še mnogo drugih letovišč. Bile so kopeli Selima II., v katerih je bilo dvaintrideset velikanskih dvoran, vse sam marmor, zlato, slikarine. Bilo osmerovoglatih in okroglih kioskov, s kuplami in vsakovrstnimi strehami, ki so pokrivali dvorane vložene z bisernico in okrašene z arabskimi napisi. Med vsemi okni so visele pozlačene gajbe, polne slavcev in papig; barvana okna pa so širila blagodejno modro in rudečkasto svetlobo. Bili so kioski, kamor so sultani hodili poslušat berilo iz „Tisoč in ena noč“, ki so jim jo brali stari der-viši. Bilo je drugih kioskov, kjer so svetično jeli poučevati mlade cesarjeviče; kioskičev za premišljevanje, paviljončekov za večerne shode; ljubkih hišic, katere so postavljali in odnašali, kakor se jim je zdelo. Povsod je bil lep izgled; tako na Skadar, ki ga je z rudečino oblivalo zapadajoče solnce, na Olimp, ki ga je mesec srebril. Bosporski vetrič je ne-

carja. Vse ceste in železnice se preiskavajo, in palače Belvedere in Lazinky, kjer bode bival car, so od vojakov obkoljene. Petrogradska policija pazila bode na sigurnost carja in njegovega spremstva.

Iz Kahire poroča se angleškimi listom, da se v mestih Assuan, Vadi-Halfa in Samneh pripravljajo veliki vojaški tabori. Prve vojaške čete angleške odidejo v Sudan dne 22. avgusta. Vpotebili se bodo tudi indijski vojaki. Proti Kartumu napotilo se bode okolo 4000 mož, v pomoč generalu Gordonu.

Kitajska je protestovala proti francoskemu zasedanju otoka Formoze. Skoro nezogibljiv je sedaj boj med Francozi in Kitajci. Francoska vlada odposlala je zopet dva vojna parnika z vojniki v istočno Azijo ter bode v kratkem še bolj pomnožila svojo vojsko v Tonkinu.

Dopisi.

Iz Kamenika dne 12. avgusta. (Izv. dop.) Lepo veselico napravila je kameniška „Lira“ pretečeno nedeljo popoldne na vrtu gosp. Jarneja Graška na korist lastnega fonda. Posamezne točke dobro zbrane in sestavljenega vspredda izvrševala so se vseskozi precizno. Od pevskega oddelka dopadala sta najbolj zbora „Cigani“ in pa „Slavjanska“. V prvi vrsti odlikoval se je zopet gosp. Štefančič s svojim tenorjem.

Tudi godba bila je svoji nalogi po polnem kos. Kako da ta vrlo napreduje, bila nam je uže prej enkrat priljubljenost, poudarjati.

Po končanem petji in godbi pričela se je tombola. Premeteni „Liraši“ prepustili so prodajo tablic po polnem nežnemu spolu, kameniškim gospicam. Uže s tem, da so leté to nalogo prevzele, bil je vspeh zagotovljen. Pričele so izvrševati svoj posel s tako energijo, da je bilo v kratkem do malega vse razprodano. To ni malo pripomoglo k temu, da so dohodki te veselice po vsem povoljni. Mislimo, da ustrezemo „Liri“, ako gospicam za ta njih trud izrekamo na tem mestu javno zahvalo.

Po dovršeni igri prepevale so se še druge pesmi, zbori in čveterospevi, in tudi godba je razveseljevala zbrano občinstvo. Sploh se je veselica zelo raztegnila, kajti po nastalem mraku podal se je velik del zbranih v sobe, in da so se tukaj mlajši takoj jeli sukati, nam poudarjati pač treba ni.

Veselica se je tedaj v splošno zadovoljnost vršila, a nekaj družega je bilo, kar nas je neprijetno dirnolo. Občinstva je bilo sicer dokaj navzočnega, a nikakor ne toliko, kakor smo po pravici smeli pričakovati. „Lira“ je pevsko društvo, društvo mladih mož, ki se pošteno trudi in pridno uri, da bi svojo nalogo častno spolnjevalo. Kako veljavo da ima tako društvo za tak kraj, kakor je Kamenik, je menda vsakemu jasno. In vender so ravno

prenehoma božal ta poslopjiča ter jim na svojih perotah prinašal lepe dišave, ter si igral z zlatimi polmeseci na vrhovih vitkih stebrov.

Tam v zadnjem delu je bil hramič za ostanke ali soba „plemenite oprave“, narejena po vzgledu pozlačenih dvoran bizantskih cesarjev ter zaprta s posrebrenimi vratmi. Tukaj se je varoval prorokov plašč, ki so ga slovesno vunkaj prinesli enkrat na leto, v navzočnosti vsega dvora, njegovo palico, v srebrni skrinjici zaprti lok, ostanke Kaabe, češčno in grozno zastavo svetih vojska, zavito v štirideset svilenih zavojev, od katere da je kakor od strele zadet osepil vsak nevernik, ki jo je pogledal. Karkoli je imel narod najsvetejšega, cesarstvo najdragocenejšega, vladajoča hiša najmilejšega in najskrivnejšega, vse je bilo zbrano ondudaj, v onem senčnatem in tihem poslopjiču, v onem skritem gradiču, h kateremu je takorekoč od vseh strani silila ogromna prestolnica, kakor nepreštevna množina ljudij ter hotela z obrazom pasti na zemljo in jo oboževati.

kameniški domačini temu društvu nasproti čudovito hladni in mrzli. Namesto da bi mlade moči vzpodbujali, da bi društvo podpirali, pa o vsaki priliki kažejo le mržnjo do njega. Ne trdimo, da so vsi Kameničanje jednaki, so častne izjeme med njimi, a žal, da so le izjeme. Konstatovati nam je, da bi se bilo „Liri“ to podjetje slabo poneslo, ko bi ne bili tuji v tako obilem številu pritisnili. Videli smo precejšnje število Ljubljancev, ki so le za ta dan obiskali Kamenik, in mnogobrojno število onih, ki preživé večji ali manjši del poletja v Kameniku.

Da domačih „Nemcev“ ni bilo navzočnih, akoravno so se jim poslala nemška vabila, nas ne boli toliko, dasi se oni kaj radi skandalizujejo nad tem, ako se ne udeležujejo narodnjaki polnoštevilno onih veselice, ki jih oni prirejajo; dokazali so s svojo odsotnostjo le, da se z svojega stališča, od svojega principa tudi za las ne premaknejo. In tega jim vsaj mi ne zamerimo. Pač pa moramo izraziti svojo nejevoljo nad tem, da so doma sedeli tudi taki, ki se prištevajo k slovenski inteligenci. A o tem za sedaj zadosti.

Omenjati nam je le mimogredé še nekaj, ker smo uže gori govorili o tujcih. Letos se Kameničani ne morejo pritoževati, da bi jih ne bilo došlo mnogo, in tudi še zdaj prihajajo dan na dan, le škoda, da se semtertjã tujci morajo čez Kameničane pritoževati. Nekateri izmed njih še niso bili daleč po svetu, in zaradi tega ne vedó, kako je s potujočimi ljudmi občevati. Za denar, ki ga plačajo, hočejo imeti tujci tudi primerno postrežbo, a te ne dobé vselej. Posledica tega je, da nekateri uže po kratkem bivanji iznenadeni Kamenik pusté in si drugi kraj poiščejo. Da le-ti potem drugim Kamenika ne priporočajo, je razumljivo, in da kameniško prebivalstvo s tem škodo trpi, je tudi vsakemu jasno. Vender nam je naglašati, da so to le posamezni slučajji in opozarjali smo na nje le zato, ker smo na lastna ušesa slišali tujce pritoževati se in ker nam gotovo zelo na srci leži, da bi se v prihodnje več ne ponavljali. Ako bode kameniško prebivalstvo pametno postopalo, bode Kamenik v kratkem najbolj obiskovan kraj na Kranjskem, in to Kameniku prav iz sreča privoščimo!

Iz Poljanske doline na Gorenjskem dne 12. avgusta. (Izv. dop.) Iz naše prijazne doline pride malokrat kak glas v slovenske liste, čeravno bi morebiti zaslužila, da bi se večkrat kaj poročalo o njej; saj se mora prištevati najlepšim gorenjskim dolinam in razumno njeno prebivalstvo tudi ne živi tako apatično, kakor bi se lehkó sklepalo iz vednega molčanja. Posebno v „metropoli“ naši, v Poljanah, postalo je dokaj živahno. Celó tujce imamo na počitnicah, ki se veselé naših trat in se kratkočasijo z lovom rib, od katerih nahajamo še precej žlahtnih vrst po naših vodah. Tudi rakov nam še ni zmanjkalo, ker kuga še ni prišla v Poljanšico in upamo, da nam tudi za naprej prizanese. Radovedni smo, kedaj in če se sploh postavi oni aparat za vzgojo rib, za katerega je nedavno dovolilo ministerstvo 100 gld. podpore. Čuje se, da se od merodajne strani oporeka potrebi take naprave v Poljanah. Z našega stališča moramo tako mnenje toplo obžalovati. Gotovo je malo vod na Kranjskem, ki bi bile toliko pripravne za povzdigo ribarstva, kakor Poljanšica in za to še vedno upamo, da se obrne stvar nam na dobro!

V Poljanah se je tudi ustanovilo „Bralno društvo“, za katero se naši vrli vaščani jako zanimajo. Društvo ima nad 40 udov, ki marljivo prebirajo obilne časnike, ki so jim na razpolago. Naš nadučitelj g. Cirman je predsednik društvu; njegovi vztrajnosti in navdušenosti se ima mlado društvo pač največ zahvaliti. A tudi drugi odborniki sodelujejo v lepem soglasji in upati je, da bode bralna soba pri g. županu Čadežu (ki je za malo odškodnino prijazno prepustil prostore) vedno jednako obiskana in da bode čitanje listov vedno bolj širilo omiko in narodno zavest med naše Poljance in sosede njihove!

Omeniti moram še popravne ceste, ki pelje po naši dolini iz Loke na Zir. Odkar je prevzel delavni in energični g. Guzelj v Škofji Loki vodstvo cestnega odbora, prišlo je novo življenje na naše okrajne ceste. V blagajnici je bilo nabrano uže mnogo denarja, a nihče se ni poprej dosti brigal za popravo. Z novim odborom pa je nehala stara, nedostatnost. Cesta, ki je bila poprej na mnogih krajih uže tako skrčena, da se nista mogla dva voza srečati, se je povsodi razširila; na nekaterih krajih so znižali male klance in celo skalo odrezali, kjer je bilo potreba. Sedaj se človek pelje prav pripravno in ako se izvrši tudi nameravano razširjevanje skozi poljansko vas, potem se bode naša cesta vkljub nerodnemu in neugodnemu terénu ob strmem gorskem rebri lehkó prištevata najboljše negovanim cestam kranjskim.

Te dni našli so v neki grapi znanega tržaškega najdenca, ki je beračil okrog, mrtvega. Napil se je žgane pijače in zaspal je na solncu v boljši svet. Tako se nahajajo povsodi nesrečni nasledki žganja, katerega se žalibog pri nas mnogo preveč povžije. Pač je skrajni čas, da se omeji ta strupena pijača, ki vgonobi marsikako družinsko srečo, pokonča marsikako nadepolno življenje!

Razne vesti.

— (Uniforma mestu krede.) Zgovoren gost ogovori v gostilni železniškega sprovoditelja, zakaj vender pri tej vročini ne sleče suknje „Zakaj ne odpnete po polnem suknje“, meni gost, „pri tej vročini menim bi bilo to velika dobrota?“ — „To ni tako, moj dragi,“ meni železnišk sprovoditelj, „ker bi drugače ne vedel, koliko meric sem popil; kajti pri vsaki merici odpnem jeden gumb, in sleči se bodem mogel torej še le okolo 11. ure.“

— (Tovarne za črevlje.) V Chicagu je zdaj 2800 tovarn, katere zdelujejo črevlje. Delavcem v teh tovarnah ni treba biti posebno spretnim; delo je večinoma le bolj mehanično. Črevelj se zdeluje v 64 delih, tako da ima tak črevljar le silno malo črevljarskega posla. Delo gre tako naprej, da s tovarnami najboljši rokodelski črevljarski mojster tekmovati ne more.

Domače stvari.

— Nj. ces. kr. veličanstvo izvolilo je z Najvišjim odlokom z dne 30. julija 1884 potrditi sklep kranjskega deželnega zbora z dne 9. oktobra 1883, zadevajočega 16proc. doklado na popolno propisanje vseh direktnih davkov za delno pokritje deželnega doneska k potrebnini zemljiško-odveznega fonda za leto 1884.

— (Slovensko gledališče.) Usojamo si opozarjati zopet slavno občinstvo, da se bode v soboto, dne 16. t. m., v sijajno razsvetljenem gledališči igrala igra „Ovrček“. Ker je ta predstava v praznovanje Nj. veličanstva rojstnega dne in v spomin lanskega bivanja Nj. veličanstva cesarja med nami prirejena, nadejamo se, da bode udeležba mnogobrojna.

— (Na Bledu) priredi se povodom rojstnega dne Nj. veličanstva cesarja dne 19. t. m. koncert, tombola in ples. Jezero bode slovesno razsvetljeno. Ob neugodnem vremenu se slavnost preloži na naslednji vremensko ugodni dan.

— (V spomin rojstnega dne Nj. veličanstva) cesarja Fran Josipa I. priredé mesto Črnomelj, Narodna čitalnica in prstovoljna požarna bramba dne 17. t. m. na mestnem gričku veselico po sledečem vspredu: 1.) Nagovor gosp. mestnega župana; 2.) petje; 3.) loterija; 4.) ljudska zabava; 5.) ples, umeteljni ogenj in kres. Začetek ob 3. uri popoldne. K udeležbi vljudno vabi odbor.

— (Umrl) je tukaj večeraj popoldne umirovljeni polkovnik gosp. Wolff v 84. letu svoje dobe. Pokojnik bil je v Ljubljani mnogo poznana oseba; služil je tudi kot podpolkovnik pri našem domačem polku.

— (Dodatek k „Izjavi.“) K „Izjavi“ notranjskih rodoljubov, priobčeni v št. 137 „Ljublj. Lista“, dodajemo še podpise naslednjih spoštovanih gospodov iz občine Jablanice v Dolenjem Zemunu: Torkar, župnik v Košani; Josip Potepan,

župan; Andrej Samsa, posestnik; Jos. Legat, obč. svetovalec; Miha Rojc, Miha Jaksetič, Janez Marmolva, Janez Baša, Janez Novak, Josip Logar in Josip Vrh, posestniki in odborniki.

— (Godba v „Zvezdi“.) Jutri popoldne svirala bode v „Zvezdi“ vojaška godba po naslednjem vzporedju: 1.) Koračnica; 2.) ouvertura iz opere „Tancred“, Rossinijeva; 3.) „Rosen aus dem Süden“, valček Straussov; 4.) tretji konec iz „Don Carlo“, Verdijev; 5.) „Tombola“, polka franč. Panhannsova; 6.) „Entweder-oder“, brzopolka Straussova.

— (Zblaznel) je Anton Frank iz Čel. S svojim čudnim obnašanjem obrnil je pozornost vseh, kateri so ga srečali, na se. Na vprašanje, kdo je, počel je moliti Očenaš ter še le potem odgovoril na stavljeno vprašanje. Policija odvela je reveža v blaznico.

— (Razstava v Gorici.) C. kr. poljedelsko ministerstvo dovolilo je v spodbujajočih in vinarjev na Goriškem podporo, zato se bode v 25. do 28. dan septembra t. l. priredila v Gorici razstava sadja, vrtarskega orodja, grozdja in vina. Delile se bodo premije. — Ob enem se bode v 28. dan septembra t. l. priredila tam tudi razstava goved.

— (Čebele) imajo letos zeló visoko ceno in to zaradi tega, ker je v najbolj ugodnem času za čebele hudo deževalo in je dež ne le oviral pridne nabiralke, marveč jih tudi mnogo uničil. Pri slednjem čebelnem semnju na Igu v ponedeljek pripeljalo se je sicer zeló mnogo čebel, vendar so bile cene visoke, kajti dvoje manjših panjev stalo je 4 gld 60 kr., boljših, močnejših pa 5 gld. 30 kr. Na izanskem semnju so jih mnogo pokupili Gorenjci.

— (Neosnovana vest.) Pred kratkim raznesla se je vést, da se je med c. kr. vojaštvom v Koroški, in posebno med onim oddelkom pred Bovško sotesko pokazala kolera, istotako so se čuli tudi glasovi, da se je pri Naborjetu pri jedni osebi pokazala kolera. Na podlagi avtentičnih poročil pa moremo zatrditi, da so one vésti po polnem neresnične.

— (Goriška „Soča“) št. 32. spomina se nas zopet jeden pot v preiskrni svoji ljubezni do bližnjega ter hoče nam v časnikarski svoji bistroumnosti in globokem poznanji vseslovenskih razmer dajati dobre pouke o notranjski volitvi. Mi smo vselej hvaležni za dobre nauke in tudi bi se zahvalili ljubeznivi „Soči“, če bi ti njeni svèti ne nosili ne sebi znaka, da so prišli iz možgan, kateri so trpeli preveliko vročino. Preverjena naj pa bode uljudna „Soča“, da si zaradi notranjskih volitev gotovo ne delamo prevelikih skrbi in ne bode nan treba brisati si s čela potu. Kar pa se v tem članku „Sočinem“ še na dalje blodi o narodnih voditeljih, o izbiranju kandidata notranjskega in o utrjenem gospodstvu itd. je uže toliko malenkostno, da se nam ne zdi vredno odgovarjati, marveč le pomilovati globoko moramo pomilovati pisca teh bedastó. Kdo pa je pravi slovenski narodnjak, nas pač ne bodo učili puhloglavi mladeniči, niti ne kričeči nasprotniki za slovenskega naroda blagor unetih mož. Sicer pa naj omenimo še, kako temu pisarenju odgovarjajo „Novice“: „Goriške „Soče“ št. 32 se nas povodom notranjske volitve za deželni zbor kranjski tako milosrčno spomina, da bi si šteli v malomarnost, ako bi pozabili za to prijaznost izreči ji posebno zahvalo. — Zagotovimo pa „Sočo“ v tem slučaju, da nam izrekoma še ne dognane kandidature za Notranjsko ne dela ravno sivih las. — Pri nas in sploh Slovenci zgubili smo žalibog prerano našega Tomanca, Costo in Bleiweisa in gotovo jih pri vsaki priliki zeló težko pogrešamo. Vse drugo pa je pri notranjski volitvi, ker mirno lahko zagotovljamo pisca Sočinega, da je za blagor našega naroda prav vse eno, ali se njen protež v našem zboru ali zunaj njega guga v domišljiji, da je samo on edini pravi slovenski narodnjak, akoravno je bil svoj čas ravno v vedni vojski s priznanimi našimi voditelji, s Tomanom, Costom in Bleiweisom.“

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 14. avgusta. „Fremdenblatt“ razgovarjajoč o sestanku Kálnokyja s Bismarckom, poudarja, da zveza obeh veselil

služi v svrhu njunim specijalnim in občnim evropejskim interesom, založena na spoštovanju tujih pravic, ohranjujoč svoja lastna prava in zabranjuje dalje kaljenje miru ter se vestno trudi, pospeševati vse sile, ki se strinjajo v ohranjenje miru in pravnega reda na kontinentu. Iz tega vsega pa sledi principijalno, da niti Kálnoky niti Bismarck ne moreta aktivnih političnih namer imeti pri medsebnih posvetovanjih v Varzinu, nego iz tega sledi, da se v delovanju obeh teh državnikov uvideva uprav skrb, zaprečiti akcije, ki bi mogle provzročiti evropske zmešnjave in zapletke. Delo v Varzinu namenjeno je miru, ob enem pa utrditi zvezo Nemčije z Avstro-Ogersko še ožje in trdneje, ne da bi trebalo v to svrhu katerihkoli pogodb. Jednodušnost obeh ministrov in vzajemna nepogojna odkritosrčnost sta važna činitelja v nadaljevanju mirovnega dela.

Dunaj, 13. avgusta. Cesarsk patent z dné 8. avgusta sklicuje gališki deželni zbor na 2. dan septembra.

Budimpešta, 13. avgusta. Uradni list objavlja Najvišje potrjeni zakon o inartikulaciji s Švico sklenene mednarodne pogodbe, zadevajoče medsebojno ubožnostno pravo, dalje izvrševalni ukaz k zakonu o davku na žganje.

Rim, 13. avgusta. Včeraj je v okuženih krajih 11 oseb obolelo za kolero, izmed teh jih je osem umrlo; v provinciji Parmi so štiri osebe obolele za kolero, dve iz med teh sta umrli.

Versailles, 13. avgusta. Kongres je zavrgel popravke na odpravo predsedstva, na direktno volitev predsednika po *suffrage universel*, naposled na odpravo senata.

Versailles, 13. avgusta. Kongres je po zavrnitvi vseh popravkov vzprejel vse člane revizijskega načrta, na kar se je ves revizijski načrt s 509 proti 172 glasovom vzprejel. Skrajna levica se je izjavila, da se glasovanja zdrži, ker so načela demokracije z načrtom žaljena. Mun (klerikalec) je dejal, da so kongresove debate pokazale slabost republikancev, Francija da bode izrekla sodbo. Predsednik je potem sejo sklenil.

London, 13. avgusta. General W. Earle je okrajšal svoj dopust in bode jutri zapustil London ter se vrne v Egipt. — Poročila iz Assuana pravijo, da so včeraj tja došli ukazi, naj se v Wady-Halfi pripravi tabor za anglešk polk. V Wady-Halfu se pošlje za 700 konj krme.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 14. avgusta.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	80.95
» » » » srebrou	81.75
Zlata renta	103.65
5% avstr. renta	96.15
Delnice národne banke	859.—
Kreditne delnice	315.30
London 10 lir sterling	121.65
20 frankovec	9.64
Cekini c. kr.	5.74
100 drž. mark	59.50

Tujci.

Dné 12. avgusta.

Pri Maliči: Gerstendörfer, trgovec, in Savór, medicinec, z Dunaja. — Kodyner, učitelj, iz Horičke. — Fische, trgovec, iz Brna. — Skarpa, posest. vdova, iz Trsta. — Kalcher, c. kr. kaznilnice kontrolor, iz Kopra. Pri Slonu: Gelling, zasebnik, s soprogo, iz Budimpešte. — Fabriotti, zasebnik; Vecile, lesotržec, in Gemelli, zasebnik, iz Trsta. — Loger, c. kr. dež. nad. sod. svètnik, iz Rudolfovega. — Franceschi in Poljšak, posestnika, iz Vipave. — Trific, trgovec, s sestro, iz Kostajnice. — Zakrajšek, trgovec, z Rakeka. Pri Avstr. carji: Kaučič in Krajnc, dijaka, iz Celja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
13. avg.	7. zjutraj	735.10	+16.0	bzv.	mgl.	0.00
	2. pop.	735.00	+25.6	jzpd. sl.	d. js.	
	9. zvečer	736.20	+19.6	szpd. sl.	s. js.	

Umrlí so:

Dné 12. avgusta. Viktor Bonač, knjigoveza sin, 13 mes., Poljanska cesta št. 10, vodenica v glavi. Dné 13. avgusta. Jakob Abdon Wolff pl. Wolfenberg, umirov. polkovnik, 83 l., Turjaški trg št. 8, starostno oslabiljenje. — Magdalena Günzler, hišna posestnica, 82 l., Stari trg št. 34, starostno oslabiljenje.

Razpis natečaja

državne ustanove za kmetijsko šolo „Francisco-Josephinum“ v Mödlingu.

C. kr. poljedelsko ministerstvo je za kmetijsko šolo „Francisco-Josephinum“ v Mödlingu, in sicer za naslednji triletni učni kurs 1884/85, 1885/86, 1886/87, dovolilo ustanovo v letnem znesku 250 gld. av. v.

Za vzprejem v to šolo se zahteva:

- 1.) Dovoljenje roditeljev ali varuhov;
 - 2.) da je prosilec vsaj 16 let star;
 - 3.) izkaz o taki šolski izobrazbi, kakeršna se pri dobro dovršenih nižjih štirih razredih javnih srednjih šol dobi.
- Želi se zeló, da prosilec izkaže nekoliko s prakso na kaki kmetiji pridobljeno znanje. Prosilci za to ustanovo naj svoje prošnje s potrebnimi prilagami vsaj do

31. avgusta 1884

vložijo pri ravnateljstvu v „Francisco-Josephinum“ v Mödlingu, kjer se dobivajo tudi programi.

Stipendisti so šolnine oproščeni.

Na Dunaji v 26. dan julija meseca 1884.

C. kr. poljedelsko ministerstvo.

Odgovor*

Ribiškemu društvu, oziroma gosp. predsedniku dr. Kappler-ju na „Pozor“ v št. 183 „Slov. Naroda“.

Najlepšo zahvalo za nezasluženo grdo obrekovanje moje osebe v št. 183!

V začetku članka se razdeluje, da ni varno rakov izpuščati v vode, v katerih je razsajala račja kuga i. t. d. in je ta pouk sploh za ljudstvo važen, kar mora potrditi vsak, kdor je količkaj izveden v ribiških zadevah.

Dalje se g. predsednik obnaša kot jako izveden mož v ribiških zadevah, osobito kar se tiče rakov, v mnogih krogih je pa znano, da g. Kappler kot *gourmand toujours* zlahke ribe in okusne rake takrat iz vrstno pozna, ko pridejo pečene ali kuhane na mizo za trminologijo, življenje, prebivanje in urejevanje rib in rakov se pa on, kakor je sam proti meni mnogokrat omenil, nič ne briga.

Gosp. K. trdi, da je mesec september najugodnejši za vlogo rakov. To ni res! Ako bi se bil obrnil g. K. do ribičev iz Krakovega in ljubljanske okolice, bi bil izvedel brezdvomno, da je najugodnejši za vlogo rakov mesec sušec. Za septembrom pa pride mesec oktober, v katerem se v več vodah uže začne prskanje rakov, in ni nikakor več nakazano, v tem času rake loviti in prenašati, to pa osobito ne, ker je po postavi meseca oktobra sploh prepovedano rake loviti.

Tako je bodalo, katero je od g. predsednika zaradi od mene nakupljenih rakov pod mero meni namenjeno bilo, ranilo njegove lastne prsi.

Uže meseca decembra m. l. so se krakovski ribiči obrnili s prošnjo do poprejšnjega predsednika g. P., naj nakupi s polovico taiste svote, katero je dovolil slavni deželni zbor ribičem meseca oktobra m. l., mladih rakov, da se spustijo v Ljubljano, Ižico in Mali Graben.

Žalibog se pa to ni storilo po poročilu, katero je naznanila c. kr. kmetijska družba slavnemu deželnemu odboru, niti pod vodstvom poprejšnjega niti sedanjega predsednika, dasiravno niso več okužene omenjene vode po izreku dotičnih ribičev.

Iz tega poglavitnega vzroka sem jaz naročil pred dvema mesecema pri ribiču F. z Beričevega, da naj prinese mladih rakov iz reke Pšate, katera je, kakor tudi druge vode kamniškega okraja, do sedaj po polnem zdrava.

Ribič mi je na to prinesel 270 rakov, katere sem kupil, po tem izročil krakovskim ribičem, in ribiči so izpustili še tisti dan rake v omenjene vode.

Za to darilo so se zahvalili ribiči in me naprosili, naj jim, ker niso zmóžni po polnem pravilne slovensčine, sestavim vrstice, da se mi zahvalijo javno za mojo izkazano dobroto. Stori sem to samo iz tega namena, nikakor pa iz meni očitane častihlepnosti, še manj pa, da bi hotel na ta način dajati ribičem potuho.

Drugi napadi na me so pa, kakor je vže stara navada v življenji, nevaležnost za moje mnogoletno iskreno delo, s katerim sem se trudil od začetka Ribiškega društva kot ustanovnik tega društva, do svojega prostovoljnega izstopa iz odbora, in veliko let poprej, kakor kažejo moja spričevala od slavne c. kr. deželne vlade in od drugih društev kranjske kronovine.

To v pojasnilo na v začetku omenjeni „Pozor“.

R. Kastelic.

* Za vsebino tega inserata ne prevzame uredništvo nobene odgovornosti.